

PANDEMICON

Copyright © Stelian Julea, George Arion, Michael Haulică,
Eugen Cristea, Ovidiu Pecican, Amalia Lumei, Petre Crăciun, Caius
Dobrescu, Adrian Onciu, Gabriel Brănescu, Alexandru Arion, Mircea
Pricăjan, Oana Stoica-Mujea, George Arion Jr., Mihnea Arion
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2020 pentru aceeași ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pandemicon : povestiri pentru sfârșitul lumii. - București : Crime Scene

Press, 2020

ISBN 978-606-8959-51-1

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: GEORGE ARION JR.

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: august 2020

Faptele și personajele povestirilor din această colecție aparțin
ficțiunii, fără corespondență în realitate.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

PANDEMICON

povestiri pentru sfârșitul lumii

CRIME
SCENE
PRESS
2020

CUPRINS

<i>Paranghelia sau crimă în direct</i> de Stelian Țurlea	9
<i>Mansarda</i> de George Arion	27
<i>Ea vine o dată, ea pleacă pe rând</i> de Michael Hăulică	33
<i>XAV</i> de Eugen Cristea	69
<i>Pandemicon</i> de Ovidiu Pecican și Amalia Lumei	89
<i>Curcănăria versus pandemia</i> de Petre Crăciun	129
<i>În via noastră, fără sfârșit</i> de Caius Dobrescu	165
<i>Un nou început</i> de Adrian Onciu	187
<i>Substituirea</i> de Gabriel Brănescu	217
<i>Moartea pe acoperișul fierbinte</i> de Alexandru Arion	225
<i>Cînd înfloresc narcisele</i> de Mircea Pricăjan	251
<i>Nevinovatul</i> de Oana Stoica-Mujea	271
<i>George e băiat cuminte</i> de George Arion Jr.	299
<i>Nebunie-n pandemie</i> de Mihnea Arion	307

Stelian Țurlea (n. 1946) a urmat studii de filologie și filosofie la București, a fost gazetar („Lumea”, „Zig-Zag”, „Meridian”), după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Din 1996 a lucrat la ProTv ca director editorial, iar în perioada 2000-2016 a fost editor senior al „Ziarului de duminică”.

Autor a douăzeci și patru de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

PARANGHELIA SAU CRIMĂ ÎN DIRECT

1.

Nae Strugurel era un munte de om, în floarea vârstei, adică mai avea vreo zece, cincisprezece ani până la pensie și-l dispera gândul că o să tragă mâta de coadă când n-or să-l mai țină puterile și-o să trăiască pe spinarea copiilor, nu din pensie. Era un om bun la toate, dar de la o vreme nu mai găsea nimic de făcut, și-n ziua în care l-au apucat dracii a zis că se cară. A plecat în Italia, a muncit el știe ce, trimitea bani frumoși acasă, pe urmă și-a chemat nevasta, după nevastă, copiii, care nu s-au înțeles cu ce făcea el pe-acolo și s-au dus mai departe în Anglia, și la urmă un văr care-i fusese nedezipit de când erau de-o șchioapă. Dintre ai lui mai rămăsese în maha-la doar o mătușă pe care o uitase Dumnezeu și care împărătea peste o casă joasă cu cinci odăi, în care locuise și Nae Strugurel cu copiii, o magazie de lemne, un beci îndesat cu butoaie pe vremuri pline și o curte enormă cu o fântână cu roată și lanț și acoperiș de șindrilă înnegrită și în mare parte roasă de vreme. În verile toride, mătușa și toți vecinii obișnuiau să scoată apă din fântână, rece ca gheața, spre deosebire de apa călăie și puțind a clor ce curgea de la robinet.

Apoi a venit nenorocirea, epidemia, pandemia, coronavirus – Covid-19.

Nae Strugurel se nimerise atunci la Bergamo sau prin împrejurimi. A fost printre primii care au mierlit-o. N-a avut noroc, a oftat mahalaua. Nevastă-sa a zis în dreapta și-n stânga că bărbatu-său lăsase cu limbă de moarte să-l îngroape în pământul pe care-l știe, adică în cimitirul mahalalei, unde mai odihneau aliniați unul lângă altul – sau unul peste altul – mama, tatăl, bunii și poate și alte rude pe care mahalaua le uitase demult.

Nu-i treabă ușoară să aduci un mort din străinătăți, formalități de te doare capul. Și te și costă! Nae Strugurel strânsese ceva bani, nevastă-sa era gata să-i pună la bătaie, dar pe neașteptate a apărut vărul care a insistat să se ocupe el de toate. Și chiar s-a ocupat.

Mahalaua a aflat că italienii, peste care dăduse năpasta morților pe zi ce trecea mai mulți, îngrozindu-i, erau fericiți să scape repede de decedatul străin și au semnat instantaneu toate hârtiile inevitabile în asemenea cazuri. Mahalaua mai era convinsă, totuși, că vărul unsese zdravăn niște rotițe încântate să primească osândă să se mai rotească puțin în vreme de pandemie. A mai contat și faptul că și acolo, ca și la noi, autoritățile se grăbeau să-i bage în pământ sau să-i ardă cât mai repede pe cât mai mulți, să nu se mai răspândească virusul. Fapt e că vărul a obținut peste noapte aprobările să ducă în țară trupul lui Nae Strugurel, a plătit cât nu făcea pentru sicriul care a fost sigilat, și-a pus la bătaie propria furgonetă cu care ducea mărfuri dintr-un oraș în altul, a urcat sicriul și văduva în furgonetă și a plecat spre țară.

Mahalaua nu s-a gândit la ce-au mai făcut pe drum și pe unde au mers decât târziu de tot, când izbucnise nebunia care a umplut câteva zile la rând toate canalele de televiziune.

La vamă, lucrurile au decurs șnur. Vărul avea toate actele în regulă, ducea un sicriu cu un mort de coronavirus, nevasta mortului avea ochii roșii de plâns și nu se cădea s-o ia cineva la întrebări, iar în furgonetă începuse să cam miroasă a hoit, deși sarea în ochi că sicriul fusese bine sigilat. Nu era să-l desigileze vreun prost să pipăie hoitul și să se umple de coronavirus. Vameșii s-au ținut la distanță. Era bine să-i dea bice și să-l ducă mai repede la cimitir. Pe când erau ei în vamă s-a decretat starea de urgență.

Furgoneta a ajuns noaptea în oraș, dimineața vărul s-a dus la autorități și la cimitir, iar până la prânz se și săpase groapa. Singurul incident s-a petrecut cu groparii, care s-au plâns că e al dracului de greu sicriul. Foarte nemulțumit de căinoșenia oamenilor care nu se lăsau mișcați de necazul familiei, vărul a trebuit să le explice că mortul fusese un munte de om, avea peste-o sută de kile, le-a mai dat câte-o sută de lei de cap, le-a cerut să mai cheme două ajutoare, omenite și astea cum se cuvine, dar gorobeții tot nu s-au liniștit.

– Puteai și matale să-l îmbălsămezi, ce dracu'! Nu simți ce pute pe căldura asta?

– Stai liniștit, că l-au îmbălsămat italienii.

– Să vină la noi să-i învățăm meserie!

Puțin după prânz l-au îngropat pe Nae Strugurel, așa cum prevedeau dispozițiile ordonanței militare în timpul stării de urgență, adică cu minimum de ceremonii și în prezența a maximum opt persoane. La groapa lui Nae Strugurel nu s-au strâns decât patru: nevasta, vărul, mătușa și preotul. În condiții normale, ar fi fost de față, măcar pentru pomană, pe puțin jumătate din mahala.

În aceeași zi s-au întors în mahala și două familii numeroase care formau un clan și-au umplut strada lui Nae Strugurel cu mașini. Ajunseseră la vamă odată cu defunctul, dar cum erau mulți, îndesați în opt mașini, formalitățile i-au ținut pe loc, au plecat târziu, au mai adăstat să mănânce zdravăn la un han dintre munți unde era pustiu și nimeni nu părea să aibă habar ce se petrece în lume. Oricum avuseseră noroc cu carul, la nicio zi după sosirea lor, oricine venea din Italia, din Spania, din Germania sau din Franța era băgat în carantină sau în izolare vreme de două săptămâni, pentru că venea dintr-o zonă înroșită de Covid-19. Ei scăpaseră. Iar izolarea obligatorie în case de care le-a spus ultimul polițist întâlnit pe drum, înainte să intre în mahala, era pentru toată lumea, deci nu li se adresa lor. Ba chiar erau convinși că nu li se adresa lor deloc.

Cele opt mașini, Mercedes și Bentley, probabil cumpărate la mână a doua, mahalaua nu s-a gândit că fuseseră furate, dar orișicât costaseră o groază de bani, au oprit una în spatele alteia, iar ocupanții s-au risipit în patru case vecine, apropiate și de a lui Nae Strugurel. Se înghesuiseră mai bine de patruzeci de inși, bărbați, femei și o mână de puradei. Din portbagaje au fost scoase o grămadă de sacose pestrice cu fel și fel de lucruri, că mahalaua se întreba la ce aveau să le folosească. Dar, cum nu era treaba ei, n-a pus nicio întrebare.

De-a doua zi, umpluseră strada. Întâi copiii. Nu puteai să te rățoiești la niște copii să rămână în curțile lor, săreau să-i apere părinții și nu mai scăpai de gura lor – și oricum nu te băga vreunul în seamă. Băteau mingea ca pe marile stadioane, urlând ca descreie-

rații, cum făcuseră și părinții lor cu decenii în urmă, doar că pe atunci strada nu era asfaltată.

3.

Mahalaua noastră nu diferă prin nimic de altele. E într-o margine a orașului, are un nume amuzant, ai zice de bășcălie, dar istoricii spun că ar veni de la un strămoș care, după ce s-a stabilit pe locurile astea, a făcut vreo sută de copii cu cele cinci sau șase neveste. Nimeni nu crede asemenea laudăroșenii, deși pe vremuri erau și oameni atât de vânjoși c-ar trebui să-i credem în stare, dar la o băută sau când e vorba să-nchidă gura unor neaveniți abia pripășiți și laudăroși cu nimicul lor, mahalaua repetă cu mândrie toate poveștile vechi și eroice.

Cu vreo cincizeci de ani în urmă, mahalaua, care se alipise demult orașului, era mai întinsă decât astăzi, până a venit într-o zi un nebun cu mașina și o grămadă de țuțeri primprejur, dădea din mână în dreapta și-n stânga, nimeni n-auzea ce spune, dar țuțerii înțeleseseră să radă casele. N-a durat două, trei luni, au năvălit buldozerele, au ras stradă după stradă și casă după casă, construind în loc blocuri de patru, cinci etaje, toate aidoma, ca niște cutii de chibrituri așezate pe dungă, te cruceai cât semănau între ele. Norocul a fost că nebunul s-a dus de-a berbeleacul, unii spuneau că a fugit c-un elicopter, sigur și asta o poveste, oricum omul n-a mai apărut, buldozerele au dispărut și jumătate din mahala a rămas neatinsă.

Adică așa cum o știau oamenii: cu case joase și curți largi cu pomi pe cele câteva străzi paralele sau întortocheate, după cum îi dusesese mintea să le croiască pe cei de pe vremuri, vreo două, trei dughene

cărora le zicem cu mărinimie băcănii și, firește, o crâsmă mai tot timpul deschisă. Mai e o piațetă într-o margine, unde se ridică și biserica, și în spatele ei cimitirul lung, sfârșind într-un câmp pe care nimeni nu-l mai ară de ani buni. Pentru cumpărături mai de soi, oamenii se opresc la parterul unuia dintre blocurile ridicate pe partea rasă a mahalalei, unde s-a deschis un magazin cu de toate. Spre orașul propriu-zis poți lua un autobuz din piațetă. Dar e de preferat s-o iei la pas, altfel aștepți până ieși la pensie.

Toți care locuiesc „la blocuri” zic că le e mai bine și nici măcar nu mai vor să se spună că ar face parte sau că ar fi făcut parte vreodată din mahala. Ei sunt un cartier distinct. Dar mahalalei nici că-i pasă!

O mahala săracă și liniștită, mai ales în ultimii ani, când clanul de pe strada lui Nae Strugurel plecase în Italia, chipurile să vadă lumea.

4.

Liniștea s-a spart, spuneam, a doua zi după înmormântarea lui Nae Strugurel. Întâi copiii. Erau vreo zece, șase care veniseră cu mașinile cu părinții, patru care rămăseseră acasă cu bunicii, oameni cu frică de Dumnezeu care își ținuseră nepoții mereu pe lângă ei, dovadă că până atunci nu li se auzise gura.

Apoi au fost adulții, pe care îi mânca pielea să stea în curțile lor și care strigau că s-au săturat să tot audă la televizor: „Stai acasă!”, „Stai acasă!”, de parcă n-ar fi fost mai simplu să-nchidă televizoarele care se auzeau de la colțul străzii. Mașinile aliniate odată lângă trotuare au început să se împuțineze. Dispăreau câte una, câte două, uneori și mai multe, și era firesc să te-ntrebi unde naiba se tot duceau, că era stare de urgență, aveau și ei interdicții ca toți ceilalți. Măcar or fi

avut declarații pe proprie răspundere că se duceau în locul cutare, în care era musai, la un medic, să facă o perfuzie, la vreun străbunic incapabil să se mai hrănească singur sau în cine știe câte locuri dintr-astea?

Ce te freacă grija pe matală?

La un asemenea răspuns e de înțeles că mahalaua s-a-nfuriat și careva a chemat poliția. Oameni cu capul pe umeri sau cu ordine bine însușite, nu cum se constatasese până atunci, echipa de polițiști a amendat doi șoferi dintre cei proaspăt întorși. Amenzile erau frumoșele, se mărise cuantumul, cam două mii de lei de cap. Primii amendați au înjurat ca la ușa cortului, strigând că sunt jefuiți și n-au cum să plătească. Cu asemenea mașini în fața casei? Or să dea statul în judecată! au mai zis ei. Li s-a spus că un scandal înseamnă o amendă și mai mare și le-au închis gura.

În ajutorul celei de-a doua perechi de amendați au sărit două neveste afurisite sau alte rude de sex feminin cu voci ascutite care au țâșnit din curți zbierând de parcă fusese opărite cu apă fiartă, gata să sară la beregata polițiștilor, dar nu departe de ele se ivise un grup de jandarmi și muierile s-au liniștit.

În ziua următoare, mahalaua a înțeles că e onomastica unuia dintre cei de curând întorși de peste hotare. O onomastică se cuvenea să fie onorată printr-o mare petrecere, cu damigene de vin și grămezi de friptane, nu conta că lumea era în postul Paștelui. Muzica a răsunat dintr-una dintre curți încă din zori. Pe la 10 sau 11, când s-a trezit împetricinatul, ritmurile au devenit mai alerte. La prânz i-au cântat prima oară „mulți ani trăiască!” la niște megafoane care se auzeau până la biserică. Aveau s-o facă cu obstinație la fiecare ceas. Apoi au scos în stradă două grătare ca niște țămbale enorme de nunți și mai multe mese de crâsmă.

Mahalaua se întreba de ce nu și le țin în curți, destul de mari și ele. Dar a înțeles repede că acele curți nu erau atât de încăpătoare pentru toți musafirii poftiți de prin alte părți ale orașului, adică la cei cincizeci de inși veniți cu cele opt mașini și alți câțiva care fi așteptaseră la casele lor, se alăturau oaspeți, de seamă sau nu, de prin alte cartiere.

Nu se putea să n-apară poliția la o asemenea adunare, parcă eram pe stadion. Au venit cu două mașini, au mai chemat întăriri și au împărțit amenzi cu duiumul. Cine a fost mai isteț a dispărut pe drumul spre oraș doar la vederea uniformelor sau s-a retras în curți, de unde aveau tot dreptul să privească la cei rămași în stradă în ghearele leilor.

După o pauză de respirație, paranghelia s-a mutat într-o curte, cu zbierete și muzică la magafoane, dar n-a durat mult și s-a-ntors poliția cu alte amenzi. Sărbătoritul și cei apropiați lui au început să-njure de mama focului, să strige că mai bine nu se-ntorceau în rahatul de țară în care n-ai niciun drept și c-or să se care înapoi, fie el covitul cât de răspândit.

Se lăsase liniștea în sfârșit, dar era deja seară. Mahalaua a fost convinsă că tâmbălăul se mutase între pereții caselor, dar acolo erau liberi să facă ce voiau.

5.

Mult mai târziu s-a aflat că-n noaptea aceea s-au petrecut o groază de lucruri. Doi dintre cei veniți din Italia, un fel de capi de familie, erau verișori. Au plecat undeva, ei știau unde, și s-au întors dușmani de moarte. Abia i-au separat nevestele.

Unul era Scanderbeu – Idolu' femeilor. Îl chema, de fapt, Vasile Pleașcă, dar i se păruse prea banal, și-a zis în fel și chip, până s-a oprit la numele ăsta cu care

îl strigase un puști la capătul unei partide de skandenbergh. Numele îl prinsese atât de bine că mahalaua de-abia își mai amintea cum îl chemase, iar el nici atât, mândru că era slăvit. Fusesse floare la ureche să prindă un asemenea nume. Nimeni nu se gândea la faimosul șef de oști de prin Balcanii de pe vremuri, toți aveau în cap doar două lucruri: coniacul albanez cu numele ăsta de pe vremea comunismului și mai ales luptele dintre flăcăi. Toți știau că skandenbergh însemna să-ți pui brațul pe o masă și să-ncerci să-i dai altuia așezat la fel ca tine brațul peste cap. În copilăria mahalalei se făceau zilnic campionate de skandenbergh între puști, așa că numele „Idolu' femeilor” nu putea fi decât mortal. Firește, bărbatul era un fante plin de mușchi, înalt, trăgea de câte ori putea la fiare, bătea pe oricine de câte ori i se ivea ocazia, se însurase și făcuse vreo trei copii, dar se culcase cu atâtea femei moarte după el că le uitase numele și chipurile, însă nevasta nu zicea nici păs, după ce îndrăznise o dată să-l întrebe de unde mama mă-sii venea la ora aia târzie din noapte și primise o asemenea bătaie, că zăcuse două săptămâni. Nici măcar nu le răspunsese celor care o îndemnaseră să-l părăsească și să plece cu copiii în lume.

Verișorul era opusul: mai degrabă mic de statură, aparent voinic, de fapt mai mult gras, cu o mustăcioară caraghioasă pe fața lui rotundă, ca a lui Chaplin, sau Hitler, sau Groucho Marx, dar pe ăsta mahalaua nu-l știa așa că oprise comparația la primii doi. I se zicea Mititelu, nimeni nu se mai obosea să-i țină mințile numele adevărat.

A doua zi după ce nevestele abia i-au ținut să nu-și scoată ochii la capătul excursiei lor nocturne, n-a mai reușit nimeni să-i împace. S-au înjurat toată ziua de peste gard, din ce în ce mai înverșunați. Spre